

Pelét kérdezgettem

2023 január 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem dicsekedni akarok vele, de...

Illetve miért ne dicsekednék? Végül is nem mindenki készíthetett reptéri villáminterjút Pelével, a napokban elhunyt brazil futballcsillaggal. Ráadásul akkor, amikor el?szőr járt Magyarországon.

Gyorsan hozzáteszem, sosem voltam az a nyomulós, szenzációhajhász újságíró. Ellenkez?leg, mindig távol állt t?lem az a tempó. A paparazzostílust meg egyenesen utálok. Hogy akkor, 1980 nyarán mégis én voltam az els?, aki idehaza tollvégre kapta a Fekete Gyöngyszemet, annak banális oka volt – nem tudta az itthoni sportsajtó, hogy Pelé Budapestre jön, méghozzá egy történelmi háttér?, focizós filmforgatásra. Én is csak egy filmgyári ismer?sömt?l értesültem a dologról. (Persze fenntartással fogadtam a hírt – Pelé Budapesten? –, de hát az öreg Kakuszt még a régi, kaszkad?rös életemb?l ismertem. Csak nem tesz lóvá...) A sportlapnál, ahol akkor dolgoztam, mindenesetre nem szóltam senkinek. Abból kiindulva, hogy ha igaz a hír, a futballrovat úgyis kint lesz nagy er?kkel a reptéren. Ha meg vaklárma az egész, rajtam ne röhögjenek, hogy még ilyesmivel is át lehet ejteni. (Koppány Gyurit, a fotóst mindenesetre magammal vittem, hátha tényleg jön a Pelé, és akkor milyen klassz lesz egy friss fotó. Kicsit kapacitálni kellett szegényt, elég bizonytalanul méregetett, de aztán kötélnek állt.)

Nem dramatizálok tovább az el?zményeket. Idemácsolom a másnapi alkotásomat.

„Megjelenésében nincs semmi hivalkodó, ünnepeles: sötétkék zakót, szürke nadrágot, világoskék inget visel. Amikor fekete diplomata táskával a kezében föl?nik a repül?téri forgatagban, az ember tulajdonképpen nézhetné dél-amerikai üzletköt?nek vagy afrikai turistának is. Pedig az alacsony termet?, mosolygós arcú fekete férfi nem más, mint Edson Arantes do Nascimento, vagy ahogyan a világ megismerte: Pelé. Az autogramkér?k kívánságát készséggel teljesíti, s els? szóra rendelkezésére áll a jegyzetfüzetét szorongató újságírónak is.

– Igaz, hogy futballozni jött Magyarországra?

– Tulajdonképpen igaz. A menekülés a gy?zelembe cím? amerikai filmben kaptam egy szerepet, s a rendez?i elképzelés szerint játszanom is kell majd.

– Milyen kapcsolatot lát a labdarúgás és a film között?

– Nagyon szoros a kapcsolat. Hiszen a futball, különösen a mai öldökl? mérk?zések is tartogatnak drámai fordulatokat. Ugye nem kell példákat mondanom.

– Pályafutása során mindig a sportszer? labdarúgók között jegyezték, aki a kíméletlen belemenéseknek, durvaságoknak legfeljebb szenved? alanya volt. Hogyan látja ilyen szemszögb?l a mai játékot?

– Mint minden a világon, a labdarúgás is bonyolultabb lett az utóbbi években. Ezt úgy értem, hogy rendkívül kiegyenlít?dött az élmez?ny, fokozódott a rivalizálás, s ebben a gigászi csatában senki sem akar veszíteni, mert a futball az érdekeltek számára egyre inkább kenyérféreg.

– De azért nyilván ma is vannak nagy egyéniségei a labdarúgásnak...

– Rengetegen, és éppen azért zavarban lennék, ha most azt kérné, nevezzem meg, ki a legjobb.

– És a régebbiek közül?

– Látja, ez már sokkal könnyebb. Jasin, Puskás, Bobby Moore, Cruyff, Beckenbauer és még néhányan éveken keresztül meghatározói voltak az élvonalnak.

– Említette Puskás nevét. Mennyit tud a magyar futballról?

– Nagy tisztel?je voltam az ötvenes évek magyar csapatának, hiszen már akkor, gyerekfejjel éltem-haltam a fociért, s apám, aki szintén labdarúgó volt, sokat mesélt a híres magyar iskoláról.

– Talán visszaemlékezik még az 1966-os angliai világbajnokságra is. Igaz, ön nem játszott azon a 3-1-re vég?dött magyar–brazil mérk?zésen...

– Azon a találkozóon kiemelked?en futballoztak a magyarok. Azt hiszem, akkor, azzal a játékkal bárkit legy?ztek volna a világon. Nekem els?sorban Albert játéka tetszett.

– Ma melyik válogatottat tartja a világ legjobbjának?

– Ez is nehéz kérdés. Talán az argentinokat és a nyugatnémeteket helyezném a többiek elé, ?k egészen más fölfogásban futballoznak, mint a többiek. Ennek az a lényege, hogy nem álltak rá egyetlen harcmodorra, stílusra sem, viszont mindegyikb?l tudnak egy keveset, s ezt jó érzéssel, ellenfelelként váltva alkalmazzák.

– Pályafutásának legvégén az egyesült államokbeli Cosmosban játszott. Elképzeli?nek tartja, hogy valaha Észak-Amerikában is olyan népszerű lesz ez a sportág, mint, mondjuk, Európában?

– Ez nagyon könnyen megtörténhet. Már az is sokat mond, hogy néhány év alatt mennyire megn?tt a mérk?zések néz?száma.

– Huszonegy éves, reflektorfényben töltött pályafutás után nem gondolt arra, hogy akadt valami az életében, amir?l, talán éppen a futball miatt, lemaradt?

– Nem, nincs hiányérzetem! Barátokat szereztem, élményekkel lettem gazdagabb, s ha voltak nehezebb pillanataim is, megérte. Boldog ember vagyok.

Mosolyog, aláírja az elé nyújtott papírlapokat, s csak akkor áll föl, amikor már végképp megbizonyosodott arról, nincs több kérdés. Egymás mellett megyünk végig a kijárat felé. Nem tart távolságot. Még a kocsiba is úgy száll be, mint más. Mint te vagy én.” *

Pelé akkor volt negyven. Most már örök.

Pilhál György - www.magyar nemzet.hu

Ajánló